

Děti, čtete?! Nejlepší knihy dětem 30.5 – 1.6. 2019

Který rukopis vás zaujal natolik, že byste jej chtěli vidět jako knihu? Hlasujte prostřednictvím formuláře na stránkách www.detictete.cz. Více informací o soutěži najdete na konci tohoto dokumentu.

Chcete se nás na něco zeptat? Pište na marek@meander.cz.

Zdeněk Slabý – Peklo čerta Jetřicha

Setkání s čertem

Ta osoba byla Danielovi na první pohled podezřelá. Na hlavě měla rohy, místo jedné polobotky kopyto a zpod kabátu jí čouhalo něco jako černostrzává štětka. Kdyby nevěděl, že čerti nejsou, považoval by ji skutečně za vládce pekel.

„Kdepak vládce,“ obrátil se k němu ten podivný tvor s úšklebkem, jako by dovedl číst myšlenky. „Já jsem docela obyčejný čert. Jetřich jméno mé,“ představil se. „Těší mě, že se vám líbím,“ nakrucoval se.

„To bych netvrdil,“ ohradil se Daniel. „Představoval bych si vás silnějšího...“

„I když vyhlížím jako tintítko, pokud jde o sílu, jsem valibuk,“ honosil se pekelník.

Daniel se však nedal zmást: „Asi bych z vás měl mít strach, ale nemám...“

„To přijde,“ utěšovalo ho čertisko. „Třeba se vám nebude zamlouvat, když si vás teď odnesu s sebou do pekla, a strach se okamžitě dostaví, jen se nebojte.“

Daniel se zarazil: „ Myslel jsem, že do pekla přijde ten, kdo se vám upíše krví. Nebo kdo lže a krade a...“

„Povídáčky vaší Kačky!“ prskl rohatý. „Kam bychom všechny ty lháře, zloděje a podvodníky dávali? To by byl u nás nával jako na fotbale! Snad si taky nepředstavujete peklo jako výstavu kotlů, pod nimiž hoří věčný oheň a v nichž se pomaličku smaží dušičky hříšníků? Taková zpozdilost! Žijeme přece v jednadvacátém století a nepodpisujeme se krví, komunikujeme esemeskou.“

„A jaké to peklo tedy je?“ Daniel se Jetřicha začal trochu bát, když se dověděl, že by ho mohl odnést do své pekelné vlasti, ale zároveň hořel zvědavostí.

„Pojďte tam se mnou a uvidíte,“ lákal ho čert. „Zvu vás tam samozřejmě jako návštěvníka,“ ubezpečoval Daniela. „Bude to pro vás značné překvapení. Staré peklo s plameny a sírou, jak je znáte z pohádek, zaniklo totiž už v předminulém století. Všechno se vyvíjí a dneska máme peklo nové, moderně vybavené, všechno se tam blyští čistotou, všude samé sklo, kov, umělá hmota, počítače, ležry, budete mrkat na drát.“

„A co tam vlastně děláte?“

„To poznáte sám.“ Čert se podrbl za pravým rohem. „Ale ještě něco vám musím sdělit. My řadoví čerti nemáme normálně povoleno zvat si domů návštěvy, protože by tam za chvíli bylo turistů jak v propasti Macocha. Musíte prohlásit ve vrátnici, že nám jdete předávat pozemské zkušenosti v rámci přátelské družby. A kdyby se vás ptali, jak se známe, tak řeknete, že jste můj informátor. Mám totiž na starosti průzkum pozemských úřadů, tam za vámi hrozně zaostáváme.“

„Tak vy jste něco jako pekelný špión?“ nadchl se Daniel.

„Dejte pokoj, s tím já nechci nic mít,“ odporoval Jetřich. „Já jenom s obdivem zkoumám, co všechno se dá zúřadovat, a přenáším k nám dolů iniciativní návrhy. To je všechno.“

Nové peklo

Vrátnice pekla připomínala zčásti vojenský zátaras, zčásti opevněný bunkr, zčásti zasklenou verandu a zčásti recepci interhotelu. Vrátný měl na sobě ocelově modrý plášť až na paty, s nárameníky a stříbrnými knoflíky, a zřízeneckou čepici se světélkujícím nápisem PEKLO.

Čert Jetřich zasunul svou kartu do píchacích hodin a ledabyle zahlaholil: „Vedu si návštěvu, kolego vrátný.“

Vrátný se zatvářil ledově, až zmrzle, a pravil: „Má úřední povolení ke vstupu?“

„Je to můj úřední známý shora, víme?“ vmlouval se Jetřich do přízně vrátného. „Poskytuje nám informace o každoročních přeměnách pozemských úřadů, nadúřadů a podúřadů. Nepotřebuje žádné povolení, já ho budu všude osobně doprovázet.“

„Jestli něco potřebuje nebo nepotřebuje, o tom rozhoduje vrchní vrátný, a ne nějaký řadový čert,“ vypjala se zřízenecká čepice důležitě. „A vrchní vrátný se usnesl, že bez povolení nikoho cizího dovnitř nepustí. Tady není žádný holubník, tady je peklo, račme vědět. To bych tu taky nemusel sedět!“

„No –“ chtěl Jetřich nesměle souhlasit.

„Tak žádné šprýmy,“ zarazil ho vrátný, „peklo není žádná švanda. Mějme na paměti, že jsem jednou úřední osoba a jako s takovou se se mnou musí jednat.“ Hluboce se zamyslel nebo se tak alespoň zatvářil: „Zatím vyplníme obvyklý návštěvní lístek a pak uvidíme, co se dá dělat.“

Vytáhl ze zásuvky stolu lejtstro, nasadil si brýle, podezíravě pohlédl na Daniela a vybafl: „Jméno?“

Daniel pověděl.

Otázky pokračovaly, kupily se a rozvětvovaly do úhledné košatosti:

„Koho chcete v pekle navštívit? Proč? Jste ve spojení s nebem? Opravdu ne? Jaký máte postoj k Luciferovi? Jak to: žádný? To není odpověď, napíšu: veskrze kladný. Jste v příbuzenském poměru k některému z pekelných obyvatel? Jména a adresy vašich rodičů, prarodičů a praprarodičů? Že nemají adresu? Každý má svou adresu – aspoň hřbitovní! Je někdo z vašich příbuzných andělsky trpělivý? Nebo snad božsky klidný? Jen vzpomínejte, máme čas. Na přesném vyplnění takových dotazníků stojí peklo, rozumíme? Když jste prvně uviděl čerta, byť napodobeného, nakresleného nebo loutkového, pocítil jste: za á strach, za bé lítost, za cé nadšení, za dé lhostejnost? Čítal jste rád pohádky o čertech? Líbilo se vám, když hloupý chasník nad čertem vyhrál? Nono, to tam nemůžu napsat – vyplním: držel palce čertům. Prozatím by to stačilo...“

Vrátný vyplňoval každou rubričku s úpornou pomalostí, jako kdyby se teprve včera naučil psát. Zato neopomínal písmena, která k tomu zavdávala příležitost, náležitě okudrlinkovat.

Když dokončil svou namáhavou práci, napřímil se jako po štípání pařezů a ukázal na jednu z laminátových lavic: „Tamhle si sedněte a čekejte. Pošlu návštěvní lístek potrubní poštou níž.“

Daniel s Jetřichem tedy trpělivě vyčkávali... Nevšimli si, že ve vrátnici trčel počítač s nápisem: V záběhu.

Asi po půlhodině to v potrubí zarachotilo a vrátný jim přečetl vzkaz: „Můžete se odebrat do úřední hovorny. Úředníci prvního stupně k vám mají nějaké dotazy, víme?“

Hovorna působila strohým dojmem. Bylo tu jenom několik lavic a na stěně malý portrét Lucifera. Daniel si prohlížel podobiznu; Lucifer se na ní tvářil ušlechtilě a oduševněle.

Dostavili se dva úředníci s klotovými návleky na rukávech. Snažili se, aby vyhlíželi nesmírně zaneprázdněně.

„Prostudovali jsme váš dotazník,“ pravil úředním hlasem jeden z nich.

„A nemáme vážných námitek proti vašemu vstupu do pekla. Není nám jasná pouze jedna podrobnost: proč tam vlastně chcete jít?“

„Chci konferovat s kolegou Jetřichem,“ odvětil Daniel přesně tak, jako ho čert navedl. „Musíme se poradit o vzájemném předávání a porovnávání pekelných a pozemských úředních zkušeností.“

„Ovšem, ovšem, vážíme si výsledků, ke kterým pozemšťané v tomto oboru dospěli,“ vmísil se do hovoru druhý úředník. „Na některá šetření bychom sami nepřišli: třeba jak vytvořit dva úřady, jejichž cílem je zrušit jeden úřad stávající, to je skutečně hodno ocenění. Ale nestačilo by vám, abyste si svou schůzku na úřední úrovni odbyli rovnou tady – v úřední hovorně? Kdybyste si přáli, zapůjčíme vám speciální úřednický stan, určený pro podobné přátelské rozhovory...“

Jetřich se zatvářil, jako by kousal do šťovíku.

Ale Daniel se nedal. Když se už jednou vydal do pekla, nechtěl se spokojit s pouhým pobytem v úřadovně. „Ke své další činnosti bych si při této příležitosti potřeboval prohlédnout peklo, abych veškerý zdejší pokrok viděl na vlastní oči.“

„Aha,“ pravili úředníci prvního stupně s pochopením. „To ovšem nespadá do naší kompetence. Předneseme vaši žádost níž.“

Za další půlhodinku se vrátil jeden z čertů a zavezl je výtahem dolů do jiné místnosti. I tady bylo několik lavic, ale polstrovaných, a větší portrét Lucifera. Portrét se tvářil sebevědomě a světaznale. „Jsme v hovorně úředníků druhého stupně, to je znatelný pokrok,“ podotkl Jetřich a zívł. Objevila se úřednice v plamenné halence. Nad pečlivě vyčesaným drdůlkem jí trčely obvyklé růžky. Pohlédla přes cvikr na Daniela a promluvila důležitě: „Dostal se mi do rukou váš případ...“ A úředně si odkašlala.

Čert Jetřich se ošil – nebylo mu milé, že se z Daniela stal případ. „My už na návštěvě pekla snad ani netrváme,“ zabreptal..

„Ale trváme,“ oponoval Daniel a šibalsky se na čertici usmál.

Úřednice se zaškaredila: „Tak trváte, anebo netrváte? Alespoň v tomto bodě bychom si měli zjednat jasno!“

„Rozhodně se chci podívat do pekla,“ stál na svém Daniel.

Čertice pročítala se svrašťelým obočím dotazník, ke kterému už bylo připnuto několik dalších papírů s razítky a nečitelnými klikyháky. Bylo zřejmé, že čertovské úřady pracovaly na plné obrátky.

„V zásadě nejsme proti vaší návštěvě,“ pravila zvolna úřednice. „Musíte ovšem vyplnit další dotazník, to, co nám tady sepsal vrátný, je naprosto nedostačující. Příslušný blanket vám vydají úředníci třetího stupně.“

Sestoupili na pojízdném schodišti do písárny. Tam bylo několik stolků a křesílek. Na stěně visel ještě větší obraz Lucifera. Lucifer se na něm tvářil rozšafně a moudře.

Úředník třetího stupně byl neochota sama. „Jak si to představujete?“ frňal. „Máte si podat dva měsíce předem okolkovanou žádost, opatřenou vysvědčením, že jste prodělal černý kašel a zarděnky, abychom měli dostatek času všechno zevrubně probádat a důkladně projednat.“

Bleskl po Danielovi zamračeným pohledem, aby zjistil, jak na něj jeho námitka zapůsobila. Když zjistil, že nijak, nespokojeně si odfrkl: „Pro mne za mne – tady máte formulář. Na počítači s čertovskou abecedou ho vyplnit nemůžete, proto pište rukou, tiskacím písmem, čitelně a podle pravdy. Ale upozorňuji, že budete čekat a čekat, dokud vaše spisy neprojdou sedmadvaceti nižšími kanceláři, zavalenými neodkladným úřadováním.“

Hodil blanket na stůl a jal se listovat v objemném fasciklu v tuhých deskách, na kterých Daniel spatřil své jméno. Mezitím zřejmě přibýly další přípisy, posudky a dobrozdání, zdálo se, jako by se jeho případem zabýval celý pekelný aparát.

Na listině, kterou mu předložil úředník třetího stupně, byla spousta otázek jako:

V kterou denní /noční/ dobu jste se narodil/a?

V jakém seskupení byly hvězdy v den vašeho narození?

Co říkaly sudičky nad vaší kolébkou?

Kdo byl /je/ v dětství váš oblíbený hrdina? Kdo nejméně oblíbený?

Našel /našla/ jste někdy hřiba satana? Co jste s ním udělal/a?

Řekl o vás někdy někdo, že jste kvítko z čertovy zahrádky? Kdy a při jaké příležitosti?

Měl/a jste někdy z pekla štěstí?

Byl/a jste někdy v dolech? Jaké jste měl/a přitom pocity?

Říkáte, že se venku čerti žení, když je špatné počasí?

Užíváte rčení: To je peklo, když se vám něco nezamlouvá?
Je vám sympatická Káča z pohádky Čert a Káča?
Daniel toho měl právě dost. Pohlédl na čerta Jetřicha: ten seděl v křesílku a spal. Zmuchlal tedy papír a hodil ho do koše.
Úředník rozhořčeně vyskočil od rozečteného spisu: „Co jste si to dovolil? Uvědomil jste si, že jste zmačkal úřední lejstro a že kvůli tomu můžete být popotahován i arestován?“
„Chci mluvit s Luciferem, a to hned!“ dupl si Daniel.
Z různých dveří se vyrojili úředníci. Nastal zmatek. Jedni pobíhali sem, druzí tam, zvonily telefony, klapaly dálnopisy, kamery se kolébaly, jak všechno natáčely. Uprostřed všeho ruchu a shonu spal Jetřich spánkem spravedlivých čertů.
Konečně se k Danielovi přikolébal tlustý čert ve smokingu. „Jsem úředník třicátého stupně,“ zafuněl. „A mám tu čest vás zavést přímo k osobnímu tajemníkovi presidenta Lucifera.“
Výtah sjel bleskurychle o sedmadvacet pater níž. Jetřich však v něm nebyl. Jetřich spal.
V tajemníkově pracovně stál mahagonový stůl, na jehož desce bylo rozmístěno deset telefonů, každý jiné barvy, a konferenční stolek s křesly. Nad stolem visela obrovská podobizna Lucifera; vládce pekel se na ní netvářil nijak.
Úředník třicátého stupně se přímo roztékal horlivostí: „Hned tu bude pan osobní tajemník. Už jsem ho osobně informoval.“ A sesul své tučné tělo do jednoho křesla. Daniel usedl do druhého.

Lucifer

Luciferův tajemník vyhlížel jako švihák. Jeho světlešedý oblek mu byl zřejmě ušit na míru, pod krkem mu z bílé náprsenky vyzývavě trčel pestrý motýlek, jeho růžky jen neznatelně jukaly z černých kudrnatých vlasů; měl je pravděpodobně kupírované. Privil melancholicky: „Pan president vás očekává...“ Úředník třicátého stupně se okamžitě vypoklonkoval z pracovny.
Lucifer seděl za psacím stolem, jehož plocha připomínala menší letiště. Největší místo na stole zaujímal obří obrazovka, pomocí které zřejmě bylo možné sledovat peklo, předpekli, zemi i nebesa. U menšího stolku v rohu místnosti seděla půvabná sekretářka s natupírovaným účesem, ve kterém se růžky načisto ztrácely, a něco kutila na superpočítači.
Vládce pekel vzhlédl a křepce povstal. Stiskl Danielovi ruku: „Dalo vám asi dost námahy, než jste se ke mně propracoval. Musíte omluvit mé

úředníky – jejich povoláním je zašmodrchávat jednoduché záležitosti, aby měli proč úřadovat a nedostali vyhazov.“

Zavedl Daniela do přílehlé pracovny, jejíž jednu stěnu tvořila rozvodná deska s páčkami, obrazovkami a číselníky. „Petrně se chcete zeptat, proč zaměstnávám tolik úředníků,“ navázal. „Mám jich mnohem víc, mohl jste shlédnout jen nepatrný zlomek čertovské byrokracie. Celý pekelný aparát čítá třicet hodnostních tříd pod penzí. Čím zasloužitější úředník, tím vyšší třída a tím níže položená kancelář.“

Přešel si rukou čelo, nad nímž trčely ušlechtilé rohy: „Celé peklo je teď naprosto zmechanizované, k jeho obsluze stačí tři inženýři. Jejich práci mohu osobně sledovat na této rozvodné desce. Chápete asi, kam by to vedlo, kdybych ostatní čerty nějak nezaměstnal. Udělal jsem z nich tedy byrokraty. Dábelský úředník se cítí důležitý, zdá se mu, že bez jeho razítka a bez jeho podpisu se v pekle nemůže nic stát. A to je dobře, důležitý čert se domnívá, že nejlepší peklo je takové, ve kterém on je důležitý.“

Každý dábelský úředník má před sebou svou kariéru, chce se dobrat z první hodnostní třídy až do té třicáté, proto se chová co nejvzorněji, nedělá výtržnosti a nepije. Nedovedete si představit, jak čerti dříve holdovali pivu. Nebylo divu – už kvůli tomu stáložárnému vedru. Ale to jsem odstranil za pomoci klimatizace a šance úředního postupu.

Nepotřebuju policii. V každém úředníkovi sedí malinkatý policajt, který hlídá, jak se chová a jak si vede. Úředníci předstírají, že mají práce tolik, že ji téměř nestíhají zvládat, já předstírám, že jejich činnost nezbytně potřebuju, a všichni jsme spokojeni.“

Lucifer stiskl páčku na rozvodné desce. Na jedné z obrazovek se objevil stroj, kutající kovovými naběráky uhlí. Další páčky rozsvítily jiné obrazovky. Na všech se ukázaly čistounké stroje, pobroukávající si tiše jako spokojené kočky. „Jak vidíte a slyšíte, žádný hluk, žádný dým, žádný smrad. Nebudeme si přece znečišťovat peklo komíny a odpadovými zplodinami...“ Přerušil se: „Ale vy jste se chtěl na něco zeptat, pane Danieli?“

Daniel se nepodivil, že vrchní pekelník zná jeho jméno. „A co tedy dělají ti tři inženýři?“ chtěl vědět.

„Pravda, neřekl jsem vám to nejpodstatnější.“ Lucifer vypnul obrazovky. „Už je vám jistě dostatečně jasné, že nejste v onom zastaralém pekle s žárem, plameny, kotli, vidlemi a podobným harampádím, jaké se ještě sem tam uvádí v neinformovaných pohádkářských kruzích. Lhal bych, kdybych tvrdil, že takové peklo neexistovalo. Lidé taky kdysi žili v jeskyních a lovili mamuty, že? Máme tady dokonce malé muzeum pro

školní mládež, ve kterém dva čerti ve starodávných kožiších topí pod kotli se dvěma hříšníky. Ovšem to je pouhá ukázka z dávné historie naší komunity...”

Lucifer vzal Daniela přátelsky za loket a vedl ho chodbou, jejíž stěny byly vykládány malachitem. „Ale abych se vrátil k vaší otázce... Peklo jde tedy s dobou. Vyrábíme z uhlí a jiných nerostů – podrobnostmi vás nebudu zatěžovat – pekelnou energii, která kromě vlastností tepelných, světelných a podobně v sobě skrývá i určité možnosti výbušné. Jsem sice vladař mírumilovný a nehodlám se plést do záležitostí pozemských, jak to za mých předchůdců bývalo zvykem, ale v případě napadení můžeme klidně vyhodit nějaký ten útočný státeček do povětří i s veškerými bezpečnostními kryty. Nadto máme s nebem vzájemnou smlouvu o neútočení, shora jsme tudíž kryti. To je tedy všechno podstatné k práci prvního inženýra.

Druhý inženýr vyrábí z nafty a dalších příměsí potraviny. Tady v podzemí nemůžeme kromě žampionů pěstovat celkem nic a na dodávky pozemšťanů se spoléhat nemůžeme. To nám nevadí, živíme se uměle, jíme umělý chléb, umělé maso, umělé luštěniny, umělé ovoce. Pokud byste měl zájem, přinese vám sekretářka šunku a jablko a určitě si pochutnáte. Nepoznáte, že naše šunka neviděla vepře a naše jablko nespatrilo jabloň.“

„Ne, děkuji,“ odmítl Daniel ostýchavě. „Mně stačí obyčejná šunka a jablka, která rostou na stromech.“

„Jak myslíte... Jednou třeba svůj názor zkorigujete,“ pokrčil Lucifer rameny. A pokračoval: „Konečně třetí inženýr vyrábí z odpadových hornin a různých zbytků oděvy, prádlo, nádobí, prostě veškeré ošacení i předměty denní potřeby. Jsme ve všech ohledech soběstační. Sice trochu obchodujeme s nebem, ale jenom proto, aby se neřeklo, že je bojkotujeme. Považujeme ostatně nebe za... jak bych to nejuvýstižněji vyjádřil... za poněkud zaostalé, protože tam nemají žádný průmysl a o mechanizaci či modernizaci se tam už vůbec nedá mluvit.“

Vyšli před Luciferův prezidentský palác, jehož horní poschodí se ztrácela v nedohlednu. Z garáže předjel šofér.

„Taky auto naší výroby,“ podotkl vládce. „Značka Pekelný oř, rychlost čtyři sta kilometrů za hodinu.“

Nasedli do vozu a už svištěli po šedé podzemní dálnici. Po obou stranách se tyčily mamutí závody. Za továrními okny šuměly jednotvárně stroje, nikde však Daniel nespatril jediného čerta, všechno bylo zautomatizováno do posledního detailu. Z jedné strany se na

běžících pásech hrnula do stroju hornina, na druhé straně běžící pásy chrlily hotové výrobky.

„Nemyslete si, že tu nemáme žádné pekelné rozptýlení,“ vysvětloval Lucifer. „Úřadování a hry, to je moje zásada. Kdyby se naše hokejové nebo fotbalové mužstvo nějakým zázrakem – pardon, mluvím jak Pámbu – tedy: nějakou shodou okolností dostalo na pozemskou olympiádu, bylo by to pro vaše favority pěkné překvapení. No, my se k vám zatím nehrneme...”

Taktéž byste s údivem zírali na pekelné zábavy, jaké probíhají na prvním programu Čerttelevize. Vaše pořady jsou proti nim slaboučký čaj, ale když vám to stačí... Proti gustu žádný dišputát, jak říkávala moje babička Lucie Férová.

Teď víte o pekle téměř všechno,“ zakončil náhle Lucifer. „A co jsem vám neřekl, najdete na našich internetových stránkách www.peklo.če nebo na mém osobním profilu na facebooku.“ Řidič prudce zabrzdil a dvířka automobilu se automaticky otevřela.

„Já jedu za rodinou,“ usmál se vládce pekel. „Mám doma tři malá čířfata, jsou roztomilá jako andílci – ovšem s růžky. No – vy jste skoro doma,“ ukázal na východ z dálnice. „Ale můžete se taky podívat ke konkurenci, když si to budete přát. Tak na shledanou...“

Daniel udělal několik kroků, zabočil doleva a doprava a ocitl se přesně na místě, kde potkal čerta Jetřicha. Copak asi dělá? Jestlipak ho ještě někdy potká?

Ale jak je to vlastně s hříšníky? napadlo ho. Dostanou se do pekla, nebo ne? Na to se zapomněl zeptat. Nevadí. Ví přece, kde má na internetu hledat. Ale co mínil tou konkurencí?

Tahle lavička tu nebyla, uvědomil si. Sedl si. Byl najednou tak unavený, že se mu zatmívalo před očima. Usnul.

Z pekla rovnou do nebe

Zdalo se mu, že se vznáší. Probudil se. Ne, nezdalo se mu to. Lavička se s ním skutečně vznášela, jako by měla křídla. A stoupala, stoupala, stoupala...

Najednou pod sebou spatřil krásnou zvlněnou krajinu, louky, lesíky, háje, zurčící potůčky, rybníky, kopečky. Všechno bylo jako načechrané, všude vládl klid a mír.

Pásly se tu ovečky a u jejich stáda si mírumilovně hověla vlčí rodinka. Družně se procházel kamzík s levhartem, zebra s tygrem, gazela s ocelotem. Vůbec tu bylo dost zvíře a ptactva, jenom hady nebylo

nikde vidět. Asi jsem se ocitl v nějaké přírodní rezervaci, pomyslel si Daniel, když se s ním lavička snesla na loučku, a bylo mu rajsky. Hodně stromů tu bylo, všechny obalené ovocem, hruškami, višněmi, meruňkami, broskvemi, švestkami, slívami, ale také pomeranči nebo banány. Počkat! Jak to, že nikde nevidí jedinou jabloň?

Na zeleném pažitě stála polorozpadlá branka s málo čitelným nápisem. Daniel přistoupil blíž a četl: RAJ. Co je to za zkratku? Přemítal.

U branky dřímал anděl. Probral se ze sna, když zaslechl kroky, líbezně se usmál a pravil šalmajovým hlasem: „Potěš vás Bůh, milá duše. Já jsem archanděl Gabriel. Kohopak hledáte?“

Ovšem, deštíky smyly v nápisě čárku nad A!

„Mohl bych vidět Pána Boha?“ otázal se Daniel nesměle. „Alespoň zdálky.“

„Jen se neostýchejte a vejděte. Každá cesta tady k němu vede, neboť jste v království Božím, nemůžete zbloudit.“

„A žádný dotazník nemusím vyplňovat?“ podivil se Daniel.

Šalmaj Gabrielova hlasu zazněla vyčítavě: „Prosím vás, cožpak máme papír na takové hlouposti? Stejně o každém všechno víme. A Pán Bůh má návštěvy rád.“

„Vy jste tu místo pana Petra?“ ujišťoval se Daniel, aby si ověřil, že se ocitl skutečně u brány nebeské, a nikoli u nějakého zapadákova.

Archanděl se laskavě pousmál: „Svatý Petr je už v důchodu. Tak jsem si jeho fortnu přibral ke svému archandělování.“ Daniel se tedy vydal cestou mezi lukami hýřícími květy, a rozhlížel se vůkol. Viděl anděly, kteří hráli na loutny a na citery a prozpěvovali sladkými hlasy aleluja, aleluja. Byli v bílých rízách a na zádech se jim třepetala křídla. Někteří měli na čele stříbrné nebo zlaté hvězdy, jiní dokonce souhvězdí.

I viděl, jak si malí buclatí andělíčkové hrají na honěnou a na schovávanou. Několik si jich hrálo ve stínů platanů dokonce na Indiány, ale to pohoršilo jednu postarší archandělku, která bohabojně mručela: „To za našich mladých let nebývalo...“

I viděl též skupinu sličných andělek, které se skláněly nad módním časopisem, něco si mezi sebou špitaly a smály se jako hrdličky. Daniel zaslechl: „Řekněte sama, Jenovéfo, vzala byste na sebe takovéhle hanbaté šortky?“

Tak jsem v nebi, tak jsem v ráji, uvědomil si Daniel. Až to budu někomu vyprávět, neuvěří mi...

Pán Bůh seděl pod baldachýnem, jeden andělíček mu čmudil kadidlem do nosu, druhý mu házel na kolena povadlé kvítí a jeden obstarožní anděl, snad básník, snad herec, mu přednášel rozsáhlou poemu o

Adamovi a Evě. Daniel se zastavil, aby nerušil, a poslouchal: „...a roztomilá paní Eva k tomu stromu došla zleva, přišla k staré jabloni. Hned si haluz nakloní, ale náhle uzří hada, nemá Eva hada ráda, ale had jí lichotí...“

Pán Bůh se najednou rozkuckal čmoudem kadidla a nadšený anděl ustal ve svém rozevlátém přednesu. Oba současně uviděli Daniela. „Někdo za vámi přišel,“ sděloval příčinlivě anděl.

„Cožpak jsem slepý?“ rozdurdil se Bůh. „Vidím líp než všichni andělé dohromady, poněvadž jsem vševědouce a dalekozraký. A vůbec – nečudte mi tu jak z komína a nesypejte na mě kytičky, jako bych ležel v rakvi. Jděte všichni po svých, cožpak nevidíte, že mám návštěvní hodiny?“

Anděl-recitátor i rozkochaní andělci odkvapili, Daniel osaměl s Pánem Bohem a pojednou nevěděl, co má povídat. Není to jen tak, setkat se tváří v tvář se samotným Nejvyšším.

„To byla báseň o prvních lidech,“ pravil Bůh laskavě. „Složil ji anděl Ariel a celá poema čítá tisíc devět set devadesát devět slok. Musíme andělskému lidu připomínat pohnutou historii ráje, zejména mladí andělé už o ní mnoho nevědí, ale tradice se má udržovat.“

Daniel pohlédl na Boha. Viděl, že je nesmírně starý a vrásčitý, že má dlouhý bílý vous, který místy věkem zežloutl, že má klobouk na tři facky a obnošené roucho. Přišlo mu ho líto, když ho tak porovnal se švihákem Luciferem.

„Co si mě tak prohlížíš?“ zasmál se první nebešťan. „Nezapomínej, že jsem vševědouce a že pozná, co si myslíš,“ pokyvoval sivou hlavou.

„Myslíš si: konečně smím popatřit do ušlechtilé tváře Boha Otce všemohoucího. Že jsem to uhodl?“

Daniel mlčel – nechtěl zalhat. Ne proto, že stál před Bohem, ale tak, vůbec. Měl totiž vryto v paměti, co říkávala jeho babička: „Kdo lže, ten krade.“

Zachránil ho anděl-kurýr, který přicválal na zpěněném jelenu a zadýchaně hlásil: „Válka mezi Atavidou a Synkrazií, první den osm set mrtvých!“

„Tak to zapiš do přehledu událostí,“ přikývl pokojně Pán Bůh a vysvětloval Danielovi: „Mám své zpravodaje, kteří sledují, co se kde šustne, a všechno mi okamžitě hlásí. To je můj vynález. Musím totiž o všem vědět, když jsem vševědouce. Jenomže dneska je ten svět už tak zamotaný, že se v něm skoro nevyznám. A bez kurýrů bych byl úplně vedle.“

Daniela andělova zpráva vzrušila: „Ale Pane Bože, ten kurýr vám přece ohlásil, že je někde válka!“

„Jojo, to mám na denním pořádku,“ povzdechl si Bůh, „v jednom kuse se mi to někde mele. A jedna země osočuje druhou, že si začala, že její vojáci vystřelili první, že první přešli hranice a kdesi cosi. Lidstvo už asi bez těch ustavičných rvaček nemůže být. Jako nerozumné děti...“

Kdybych ti měl vyprávět, co jsem za ta staletí a tisíciletí všecko viděl, to by byla encyklopedie nesvárů, bitev i bitek, vraždění a utrpení...“

„Ale proč s tím něco neděláte?“ podivil se Daniel. „Jste přece všemohoucí!“

...

Děti, čtete?

Ústřední knihovna MKP

Werichova vila

Spolek občanů a přátel Malé Strany a Hradčan

Vratislavova ulice pod Vyšehradem

Zóna pro umění 8smička, Humpolec

Nejlepší knihy dětem

30. května – 1. června 2019

V rámci literárně-dramatického festivalu pro děti a jejich rodiny již tradičně probíhá unikátní soutěž, ve které děti samotné vybírají, kterou knihu by mělo nakladatelství Meander vydat. „Dobrý nakladatel by měl být schopný vydat jakýkoli rukopis. Chceme dát dětem šanci podílet se na české dětské literární produkci, aktivně vlastní četbou a rozhodováním. A tak vznikla soutěž, která nemá obdoby,“ říká o soutěži Ivana Pecháčková, majitelka nakladatelství Meander a ředitelka festivalu, která se každoročně zavazuje vítězný rukopis vydat.

S favority, které děti zvolily, má nakladatelství skvělé zkušenosti. Víte, že například oblíbená série Jezevce Chrujdy vzešla také z této soutěže? Mimo jiné i bestseller Vlasy se vrací, Kiko a tulipán, Předvečer svatého Mikuláše či loňský vítěz z pera Markéty Pilátové – Velký úklid.

Pravidla jsou snadná, na stránkách festivalu www.detictete.cz si stáhněte ukázky všech tří soutěžních rukopisů, přečtěte si je (sami, nebo ve škole!), a pak jen jednoduše hlasujte prostřednictvím formuláře na stránkách. Čtení z vybraných rukopisů a slavnostní vyhlášení vítěze proběhne 31. června v Klubovně Ústřední knihovny v Praze na Mariánském náměstí od 12:00.

Letos se o vaši přízeň utkají hned tři rukopisy:

Peklo čerta Jetřicha

Pohádky z chlupaté deky

Dráčík a dráček

Který rukopis vás zaujal natolik, že byste jej chtěli vidět jako knihu?

Chcete se nás na něco zeptat? Pište na marek@meander.cz.